

Zuzana S. (*2006), ještě před vstupem do školy se naučila sama číst a četbu si oblíbila, což souvisí i s jejím talentem jazykovým a komunikačními dovednostmi. Rozhodla se studovat práva a literatuře se téměř nevěnuje.

Autorka je polyfonní vypravěčkou: vedle hlasu, který nás informuje o dění v příběhu, slyšíme i druhý hlas, přeskakuje z mysli jedné postavy do druhé, a my slyšíme úzkosti, radosti i žaly každého z nich. A pak je tam ještě třetí hlas, ozve se jen občas, je v něm ale obsaženo to nejcennější: vhled do životů lidí. Těch, kteří kradou na tržnici, těch, co přemýšlejí o svém osudu. Těch, co nevědí, co přinese zítřek. Děj se nachází až ve druhém sledu – není podstatný, většinou je navíc zúžen na rozvedení detailu, výseku nějaké činnosti. Důraz je rovněž kladen na pozici postavy, má několik základních identit-masek: vyvrženec, pronásledovaný osudem, dětský hrdina čelící dospělému světu. V námětové oblasti autorku silně ovlivňuje její zájem o japonskou kulturu, fenomén anime i mangy. Ačkoliv vládne mistrně slovní zásobou mateřského jazyka, cítíme, že již vyhledává výrazy anglické. Ukázka pochází z fragmentu *Zoufalec* (2021).

1. Co znamená prázdná dlaň v závěru příběhu? Co v ní asi hrdina ukrýval?
2. Nalezněte promluvy, které vybočují z vyprávění. Ke komu se vypravěč obrací, jakým způsobem?
3. Jak si představujete Edwinův životní příběh směřující k výchozí situaci ukázky?
4. Člověk a vesmír – popište, co člověk nejčastěji prožívá, když se obrací k hvězdné obloze?
5. Shrňte obsah všech tří odstavců – zdůvodněte tím jejich význam.

Zoufalec

Jak dlouho tam ležel? To Edwin nevěděl. Byla zase noc. Měl horečku a tělo mu postupně ochabovalo. Když se probral na té pláži, tak věděl, že dříve nebo později zemře. Teď se to dělo doopravdy. Umíral. Takže takhle to skončí? Chtělo se mu brečet, křičet, smát, ale nemohl, byl vyčerpaný. Zadíval se na nebe. Hledal skupinku jasných hvězd s tou jeho oblíbenou mezi nimi. Nazval ji „Královnou oblohy“. Poměrně mystický název, že? Ó, našel je! Ale Královna oblohy mezi nimi nebyla. Vyhasla. Po tváři mu sklouzla slza. Najednou si vzpomněl na sevřenou dlaň. Prsty už nebyly tak pevně semknuté. Rozhodl se ji rozevřít.

Chtěl ještě před smrtí naposledy pocítit hřejivý pocit štěstí. Pomalu tedy dlaň otevřel.

Byla prázdná.